



KIMBERLY LANG

*Paskutinis
iš jėmikiu*

× VESTUVIŲ SEZONAS ×

4

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Kimberly Lang

PASKUTINIS IŠ JAUNIKIŲ

Paskutinis serijos
„VESTUVIŲ SEZONAS“
romanas

Versta iš Kimberly Lang, Last Groom Standing, 2013
© Kimberly Lang, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Dovilė Vaišvilaitė-Akdere, vertimas iš anglų
kalbos, 2014

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2014

© Thinkstockfotos.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, skaitmeninė versija, 2014

ISBN 978-609-406-785-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

Prologas

Prieš dešimt metų. Hilbruko universiteto miestelis, šiaurinė Niujorko valstijos dalis.

Ji m-mylėjosi su Karteriu.

Marnei Prais žodis įstrigo gerklėje, nes kalbėti apie seksą ji nebuvo pratusi; ironiška, bet būtent Džinos dėka pastaraisiais metais išmoko bent nesibaidyti šios temos.

Marnė pati nesuprato, kas kaltesnis: jos tariama draugė Džina ar šios vilionėms pasidavęs jos brolis Karteris, nors buvo susižadėjęs su kita moterimi. Išdavystė Marnę smarkiai paveikė, ir ji ligi šiol nesuvokė jos prasmės.

Dieve, kai ji pagaliau dėliojosi gyvenimo vaizdą, kai jis buvo beįgaunąs aiškų pavidalą... Visas pažįstamas pasaulis ėmė trupėti.

Kažką raminausiai murmėdama, Risė paglostė jai plaukus. Jos kambario draugė ir šeimininkė jai atstojo vyresniąją seserį. Gal bent ji supras?

- Esu tikra, kad ne viską žinome, - pradėjo Risė.

Priimdama Marnę po savo sparnu ir užtikrin-

dama jos šeimą, kad ja deramai rūpinsis šiame dideliame blogame pasaulyje, Risė suteikė Marnei galimybę studijuoti Hilbruko universite. Už tai Marnė jai bus visą gyvenimą dėkinga, bet Risės pastangos apginti Džiną tik aitrino žaizdą.

- Man viskas atrodo labai vienareikšmiška. Kaip Džina galėjo sau leisti taip *pasielgti*? Ji sugundė mano brolių, juo pasinaudojo. Nejaugi neegzistuoja ribos?

- Karteris - suaugęs vyras, todėl ir jis ne mažiau atsakingas už tai, kas įvyko.

Marnė negalėjo patikėti, kad Karteris taip pat gali būti kaltas. Juk jiems abiem diegė tas pačias vertybes, tas pačias taisykles, tą patį suvokimą, kad seksas teskirtas sutuoktiniams, bet Karteris pamynė net šį pamatinį tikėjimą - ką jau kalbėti apie sužadėtinę - ir Marnės akyse virto pačiu didžiausiu veidmainiu.

Jai suspaudė širdį pagalvojus apie geriausią draugę Misę, kuri visus pastaruosius metus planavo tobulas vestuves - įžangą į būsimą tobulą gyvenimą. Jai iš skausmo plyš širdis.

Dėl atviro Džinos seksualumo Marnė visada jautėsi nejaukiai. Jos draugei seksas buvo kaip laisvalaikio užsiėmimas, o vyrai - kaip vien-

kartinės prekės, tačiau Marnę vis viena žavėjo jos dvasia ir energija. Vis dėlto to nepakako, kad susvyruotų pačios *Marnės* moralinės vertybės. Kita vertus, Džina niekada ir nesistengė jos užkrėsti savo gyvenimo būdu. Toji mergina paprasčiausiai buvo išdidi vyrų medžiotoja ir to neslėpė.

Marnei tai buvo tas pats, kas kekšė.

- Ne, Karteris - padorus žmogus. - Marnė tuo šventai tikėjo. Gal šiek tiek per daug globėjiškas, ypač kai prieš penkerius metus mirė jų tėvas, - tačiau visiškai atitiko gero vyro stereotipą. Jis netgi buvo bepradedęs susitaikyti su tuo, kad Marnė nebe vaikas - na, kad ir tas netikėtas jo leidimas jai šią vasarą traukti į iškylą su

draugais.

- Karterį auklėjo būti dorą, garbingą ir sąžiningą. Jis - džentelmenas. Žinoma, fiziškai vyrai kartais gali būti silpni, ir... ir... - Marnė stengėsi rasti tinkamus žodžius, kad paaiškintų Karterio veiksmus, tačiau tą padaryti sunkiai sekėsi. - Jeigu ne Džina, jis nė už ką nebūtų ryžęsis tokiam žingsniui...

Risė papurtė galvą.

- Negali kaltinti vien Džinos. Tango reikia

dviejų.

Marnė išsivadavo iš Risės glėbio.

- Tai ją *užsistoji*? Esi jos pusėje?

- Marne, nesu kieno nors pusėje. Nepamiršk, kad Džina - tavo draugė...

- Tariama draugė, - atkirto Marnė. - Tikra draugė būtų palikusi mano brolių ramybėje. Tikra draugė neskaudintų jai brangių žmonių vien dėl smagumo.

- Nemanau, kad Džina tave sąmoningai įskaudino.

- Kodėl tada ji man apie tai papasakojo? Kodėl išvis apie tai prasitarė? Man nereikia draugės kekšės, kuri šoka į lovą su vos pažįstamu vyru.

Risės skruostai paraudo, ranka ėmė žaisti kvadrato formos pakabučiu prie kaklo. Ji atsi-krenkštė.

- Marne, ar pameni, kaip kalbėjome apie tai, kad kartais pernelyg greitai teisi žmones?..

- Rise, nepyk, bet šiame pasaulyje yra juoda ir balta. Nesakau, kad Karteris teisus, bet Džina tik dar kartą įrodė esanti ne ką geresnė už kekšę! - Paskutinį žodį ji rėkte išrėkė, aiškiai suvokdama, kaip jis nuaidės per gražaus Risės namo koridorių ir pasieks Džinos kambarį ant-

rame aukšte. – Tai tik rodo, kad Džinaiterūpi ji viena.

– Marne... – vėl prabilo Risė, bet Marnė rankos mostu ją nutildė ir nužingsniavo prie savo taurės su šampanu, su kuria visą vakarą tik žaidė. Trimis dideliais gurkšniai ją ištuštinusi, nekreipdama dėmesio į nuostabos kupiną Risės: *Marne!*, ištiesė ranką į butelį ir įsipylė dar.

– Man regis, to užsitarnavau, – pasakė. Namie alkoholis buvo uždraustas, todėl svaigiųjų gėrimų Marnė pirmą kartą paragavo tik atvykusi į Hilbruką. Tai tik dar vienas įrodymas, kad draugės ją smarkiai pakeitė, tačiau kažin ar tie pokyčiai buvo į gera...

Išgirdusi žingsnius, Marnė atsisuko ir pamatė sugrįžtančią Kesę.

– Džina sakė, kad pasikalbės su mumis rytoj, – kaip visada abejingu balsu ištarė ši. Dažniausiai Marnė nepaisė, kad į mokslus linkusi jos australė draugė sunkiai suvokdavo socialines situacijas, tačiau šį vakarą buvo pernelyg pikta ir neturėjo kantrybės.

– Kese, nėra apie ką kalbėtis.

– Nesuprantu.

– Leisk paaiškinti. Daugiau niekada nebesi-

kalbėsiu su Džina Karington.

- Kodėl?

- Nes Džina - savanaudė pasileidėlė, kuriai nerūpi, kad jos veiksmai ką nors įskaudins. Jai tikrai nėra į galvą nešovė, kaip į tai reaguotų Misė.

- Veikiausiai tavo tiesa, - linktelėjusi atsiliepė Kesė, - nes Džina Misės net nepažįsta.

Dieve švenčiausias.

- Tačiau ji žinojo, kad Karteris susižadėjęs.

- Karteris taip pat žinojo. Nesuprantu, kaip gali laikyti Džiną atsakinga už Karterio sprendimus. Tai jis pasirinko būti neištikimas, o jeigu jau vyras taip nusprendžia, moteris su tuo sprendimu neturi nieko bendra.

Marnei kilo noras kibti Kesei į plaukus.

- Negaliu patikėti, kad ir tu jos pusėje. Nieko sau draugės.

- Marne, mes stengiamės būti geros draugės, - atsargiai rinkdama žodžius, prašneko Risė. - Ir tau, *ir* Džinai...

Kesė linktelėjo.

- Bet būti drauge be galo sunku, kai taip karštai į viską reaguoji.

- Kese, leisk man viskuo pasirūpinti, gerai? - uždėjusi Kesei ant peties ranką, pasakė Risė.

Tai buvo paskutinis lašas.

- Nėra kuo rūpintis. Misė - mano vaikystės draugė, ji man kaip sesuo, todėl yra verta -palaikymo ir ištikimybės, nes draugai *tu* ir pasižymi. Tikros draugės negundo brolių, neužsistoja ir neteisina moterų, kurios taip elgiasi. Jeigu jūs visos to nesuprantate, kažin ar noriu jus vadinti draugėmis.

Marnės balsas paskutiniame žodyje užlūžo, ir, nenorėdama pravirkti, ji išlėkė į savo miegamąjį.

Ne taip viskas turėjo būti. Marnė gulėjo lovoje ir stebeilijo į lubas, skruostais ritosi karštos ašaros. *Viskas per mane.*

Visi Savanoje stengėsi ją įtikinti, kad mintis niekam tikusi. Gal jie buvo teisūs. Gal jai tikrai vertėjo traukti į Simonsą ir pamėginti įstoti į Kapą, kaip pasielgė visos jos šeimos moterys? Juk į Hilbruką ji įstojo vien iš mandagumo - naujokų verbuotoja mokėjo įtikinėti, jai atsakyti buvo sunku. O gavusi priėmimo raštą ir dosnią stipendiją, kuri gerokai paglostė savimeilę ir privertė pasijusti taip, lyg toji mokykla lauktų išskėstomis rankomis, Marnė per daug ir nesusimąstė, ar pasirinkimas teisingas.

Karteris prieštaravo, mama puolė į neviltį, o

jos vaikas pakraupo sužinojęs, kad ji svarsto galimybę išvažiuoti. Atvykimas čia buvo pirmas jos nepaklusnumo aktas.

Ir tąkart ją apėmęs jausmas buvo svaiginantis.

Net jeigu pats žingsnis varė siaubą.

Tačiau Risė, Džina ir Kesė ją visada rėmė, supažindino su pasauliu už uždaros Savanos bendruomenės ribų ir paskatino išsinerti iš kiauto, kad ji galėtų patirti daugybę jaudinančių naujovių.

Gražioji tamsiaplaukė bebaimė Džina, nuolat kalbanti apie Londoną ir Oksfordą, tobulu britišku akcentu žvitriai atsikertanti į bet kokią pastabą. Mokslukė Kesė, kuri apie pasaulį turėjo ne ką mažiau naivią nuomonę nei Marnė, tačiau, užuot slėpusis už pietietišku prietarų ir įsitikinimų, vadovavosi logika ir mokslais. Ir Risė, toji, kuri jas visas subūrė po savo stogu, nes jai atrodė būsiant be galo įdomu turėti tokią eklektišką draugiją, kuri smarkiai skyrėsi nuo Parko aveniu Marnės diegiamų vertybių.

Iki šiol viskas ėjosi kaip iš pypkės: Marnė visiems gyrėsi pažymiais ir prasiplėtusiais horizontais. Bet gal tie horizontai prasiplėtė gero kai per smarkiai?

Dabar jautėsi išmušta iš vėžių. Kol gyveno su šeima, gyvenimas atrodė kur kas paprastesnis. Taip, daug kas pašiepdavo jos naivumą, bet dabar Marnė jo ilgėjosi.

Viskas per mane.

Jeigu nebūtų įstojusi į šį universitetą, nebūtų sutikusi Džinos ir kitų merginų. Karteris nebūtų atvykęs jos aplankyti ir niekada nebūtų patekęs į Džinos spąstus. Dabar Misei plyš širdis, ir viskas dėl jos kaltės.

Marnės skruostais ritosi tylios ašaros. *Ak, kokia aš šauni draugė.*

Šį vakarą padarytos žalos atitaisyti neįmanoma, bet turėjo būti būdas, kaip sušvelninti Misei padarytą skriaudą.

O Karteris... Apie jį dabar galvoti Marnė nenorėjo. Brolis visada buvo jai pavyzdys, tobulo vyro paveikslas, kuriam dužus nenusakomai skaudėjo širdį. Jis nusispjovė į viską, ką juodu buvo išmokyti vertinti ir branginti, bet vis vien turėjo įžūlumo prieš išvykdamas – ką tik išlipęs iš Džinos lovos – prisakyti jai būti gera mergaite.

Veidmainis.

Marnė girdėjo Džiną vaikstant po gretimą kambarį, girdėjo tyliai šnekantis Kesę ir Riseį,

kol galiausiai jos nuėjo į savo kambarius.

Ji ilgai negalėjo užmigti, svarstė tolesnes galimybes, mėgino suprasti, kas įvyko. Kai stojo tylą, Marnė pagaliau padarė rimtą išvadą.

Čia jai ne vieta.

Ji turi grįžti namo.

1

Marnė Prais giliai įkvėpė ir pasistengė įvertinti padėtį ir galimybes. Dabar ne metas spontaniškiems poelgiams. Minutę pamąsčiusi ji pasielgė taip, kaip tokiomis aplinkybėmis būtų pasielgusi bet kuri suaugusi protinga, logiškai mąstanti moteris: ištraukė iš kibirėlio su ledais butelį vyno ir sklidinai prisipildė taure.

Nors šį vakarą ji jau ištuštino kelias taures, tebesijautė beviltiškai blaivi. O proga juk turėjo būti įsimintina: Kesė tuokėsi, ir sudeginti tiltai, kurių ji niekada nebesitikėjo atstatyti, pamažu vėl tiesėsi. Ji *privalėjo* jaustis laiminga ir – tikrai – Dievas matė, *jautėsi*.

Kita vertus, kažkas vis tvėrė kelią į tyrą džiaugsmą. Diena prasidėjo išsikraustymu iš

darbo kabineto, o baigėsi naujiena, kuri priver-
tė ją suvokti, kad draugės jai metų metus me-
lavo *ir* kad tas susvetimėjimas buvo jos vienos
kaltė. Šį vakarą dalyvaudama vestuvėse suži-
nojo, kad jos brolis *dar kartą* permiegojo su
Džina. Nejaugi šiandien neužteko netekti dar-
bo?

Taigi reikėjo dar vyno. Dar *daug* vyno.

Jos motina veikiausiai vartėsi karste – juk
moterys, juo labiau viešumoje, negali sau leis-
ti per daug, – bet čia Niujorkas, o ne Savana;
be to, Marnė jau prieš daug metų sąmoningai
atsisakė tikslo tapti *dama*.

Nors senus įpročius pakeisti sunku, vyno tau-
rėje pietietiška kaltė skęsta neblogai.

Platus madingo restorano *Tribekos terasa*
stalas buvo nuklotas į iškilmes pakviesto ne-
didelio svečių būrelio puotos likučiais; Takas
su Kese ką tik pradėjo suktis šokių aikštelėje,
ir nereikėjo didelio nuovokumo, kad supras-
tum, jog pora netrukus pasišalins praleisti ves-
tuvinės nakties. Karteris su Džina, taip pat ir
Meisonas su Rise lingavo lėtu ritmu, ir tai aki-
vaizdžiai bylojo juos netrukus leisiantis į lai-
mingos nakties pabaigos paieškas.

Marnė pakėlė taurę prie lūpų ir atsiduso....